

Ένας πυροβολισμός, ένας δεκαπεντάχρονος νεκρός και το ποτάμι φούσκωσε.

Το σύστημα γεννά δολοφόνους. Φτάνει πια! Πόσο μίσος για τους απέναντι χρειάζεται, όταν σηκώνει κάποιος το οπλισμένο χέρι του και αφαιρεί τη ζωή από ένα παιδί πριν προλάβει να τη ζήσει. Πόσο διεστραμμένη μπορεί να είναι η ψυχή του για να το σκοτώνει ξανά και ξανά με την «απολογία» του. Οι φύλακες της τάξης εκπαιδεύονται σαν τσαμπουκάδες αφέντες και στην ακραία τους μορφή, μπορούν να βγάζουν από τη μέση όποιον θεωρούν ότι τους στραβοκοίταξε. Το πρόβλημά μας δεν είναι οι αστυνομικοί. Είναι κι αυτοί εργαζόμενοι, θύματα ενός κράτους - εργοδότη που τους μετατρέπει σε «μπάτσους». Αλλά ποια συναισθήματα μπορούν να στρέψουν εργαζόμενους, έστω και μπάτσους, με τέτοιο μένος, εναντίον άλλων εργαζομένων; Πόσο ανάλγητοι ήταν αυτοί που στείλανε τα ΜΑΤ ως και την ύστατη στιγμή στο κοιμητήριο; και δεν σεβάστηκαν το νεκρό παιδί, την οικογένειά του και τους χιλιάδες άγνωστους που το ένοιωσαν δικό τους και πήγαν να το αποχαιρετήσουν ήρεμα.

Το σύστημα τρέφει και τρέφεται από το περιθώριο. Με πολλή ευκολία μαζεύει κακοποιεί και φυλακίζει κάθε είδους περιθωριακούς και τοξικομανείς, οικονομικούς μετανάστες, νέους με ένα τσιγαριλίκι, αφήνοντας ταυτόχρονα άθικτους τους μηχανισμούς που ντοπάρουν και περιθωριοποιούν τη νεολαία. Φτάνει πια! Καιρός είναι να πιάσουν και κανέναν έμπορο ηρωίνης.

Το σύστημα γεννά και εκτρέφει προβοκάτορες για να τρομοκρατεί. Καιρός να βγει και καμιά κουκούλα, να δούμε επιτέλους ποιοι είναι αυτοί που, σε αγαστή συνεννόηση με την αστυνομία, ρημάζουν ανενόχλητοι κάθε φορά το κέντρο και τις συνοικίες της Αθήνας και των άλλων πόλεων της χώρας μας, σε μια συντονισμένη προσπάθεια να διώξουν τον κόσμο από τους δρόμους και να τον σπρώξουν στην τηλεοπτική αποχαύνωση του καναπέ.

Το σύστημα διχάζει, διαστρεβλώνει, συκοφαντεί. Συνεπικουρούμενο από αδίστακτους κοντυλοφόρους και παπαγαλάκια των ΜΜΕ, προσπαθεί να μεταστρέψει την κοινή γνώμη ενάντια σε φοιτητές και εκπαιδευτικούς και τα δίκαια αιτήματά τους και να κατασκευοφαντήσει τον ΣΥΡΙΖΑ. Εξαπολύει τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς ενάντια σε συνταξιούχους που έχουν το «θράσος» να μην είναι ενθουσιασμένοι με το κουλούρι που τους προσφέρει η οικονομική πολιτική όλων των κυβερνήσεων ανεξαρτήτως, από τον εμφύλιο και δώθε. Φτάνει πια! Καιρός να μπει φραγμός στην πολιτική που φέρνει ένα μέρος των Ελλήνων απέναντι σε όλους τους άλλους και μπορεί να μπει με τις κινητοποιήσεις μας. Για να νοιώσει η ελληνική αστυνομία, ότι δουλειά της είναι να προστατεύει το λαό από τους εγκληματίες κι όχι τους εγκληματίες από το λαό. Καιρός για ανατροπές στο πολιτικό σκηνικό ώστε η πολιτεία - μια άλλη πολιτεία - να σκύψει πάνω στα πραγματικά προβλήματα των νέων που δεν βλέπουν μπροστά τους μέλλον και που σπουδάζουν, αν το αντέχει η οικογένεια, ως τα τριάντα τους για να απομακρύνουν την ώρα της ανεργίας.

Τα παιδιά που βγαίνουν κάθε μέρα στους δρόμους δεν καλύπτουν τα πρόσωπά τους με κουκούλες, δεν τα υποκινεί κάποιο αόρατο κέντρο. Τα κινητοποιεί η αγωνία τους για το αύριο, η ανασφάλεια, τα κοινωνικά αδιέξοδα. Αποδεικνύεται καθημερινά ότι αυτοί οι νέοι "που τους έλεγαν αλήτες" δεν είναι η γενιά του καναπέ, της τηλεόρασης και του κομπιούτερ, δεν είναι η χαμένη γενιά. Είναι γενιά που, στην πλειοψηφία της, δεν συντάσσεται κάτω από παλιές και εν πολλοίς φθαρμένες σημαίες, ψάχνει για τη δική της. Είναι γενιά που αργά ή γρήγορα θα τη βρει τη δική της σημαία και μαζί, τη δυνατότητα να σαρώσει κάθε τι το κατεστημένο, τη δυνατότητα να σαρώσει όλη την εικονική

πραγματικότητα που προσπαθούμε να της επιβάλουμε, αφήνοντας πίσω όσους δεν θα βρεθούν στο πλευρό της.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ Α.Κ.Ο.Α. Ν.ΣΜΥΡΝΗΣ